

dene paa Færøerne, at jeg har dristet mig til at stille Ændringsforslag til denne Behandling, og jeg veed ikke, om det kan være anderledes end saaledes som her er foreslaaet i Loven; men jeg har troet at maatte gjøre opmærksom paa, at vistnok de Fleste, der i længere Tid have havt med disse communale Anliggender at bestille her i Landet, vistnok have følt det Mislige i den tilsvarende Fremgangsmaade her. Der har ogsaa i den senere Tid reist sig vægtige Stemmer, saavel blandt Geistligheden som blandt Menigheden, imod denne Ordning af Forholdene, der i sig selv er meget uensigtsmæssig og desuden stridende mod Lovgivningens tydelige Bestemmelse om, at de frivillige Gaver skulle tilfalde Sognets Trængende, men ikke Sognets Bidragydende. Er heri skeet nogen senere Forandring, er det ikke skeet ved Lov, maaskee ved Resolutioner, som ikke ere mig bekendte, men ialfald synes mig, at man ikke kan vende Forholdet om, saaledes at Udskrivningen af Fattigskat først skal finde Sted, naar frivillige Gaver ikke ydes, eller ikke ere tilstrækkelige. Man har ogsaa Erfaringens Bidnesbyrd for, at de frivillige Gaver ere tagne overordentlig meget af: man seer, at der i de Tavler, som gaae om til de Fattige, næsten aldrig lægges andet end Ænesteffillinger, hvilket de Herrer Geistlige i Thinget bedst ville kunne bevise; — og havde man Halvstffillinger nok, frygter jeg, at man maatte nøies med dem. Dette er aldeles ikke, fordi man ei vil gjøre vel imod de Fattige; — vi have Beviser nok for den danske Nations Godgjørenhed, — men det er, fordi Vedkommende indsee, at efter den Maade, hvorpaa Indtægten bliver fordeelt, kommer den ikke de Fattige, men derimod Sognets Bidragydende og navnlig jo de meest Formuende til gode, da de efter Ansættelsesreglerne maae svare de høieste Bidrag. Med Hensyn til Bestemmelsen om, at der skal erlægges en frivillig Gave til de Fattige, naar En vil have et Skjøde thinglæst, da seer man jo, at disse Gaver ere aftagne i den Grad, at hvis de i Virkeligheden skulde være frivillige, vilde der ikke komme det Allermindste ind. Nu har man imidlertid ved Siden af den Bestemmelse, at disse Gaver skulle være frivillige, tillige den, at før man

har givet en saadan Gave, kan man ikke faae sit Skjøde indleveret, og saaledes erholdes der jo Noget, skjøndt det vigtigst forekommer mig at være det Samme, som om en Erobrer vilde befale det Folk, hvis Land han havde erobret, at illuminere frivilligt. Den Slags Frivillighed, der kun ere en Folge af Tvang, har ikke Meget at betyde. — Saafremt man gjorde Forskiel paa frivillige Gaver og paa dem, der opkræves som Bidrag til Sognet, da vilde man ogsaa med de frivillige Gaver kunne komme de Trængende til Hjælp, som ved et lidet Bidrag kunne undgaae at komme paa Fattigvæsenet; derved vilde meget Godt udrettes, og sige Fattige ere sikkert ogsaa de, som den frivillige Godgjørenhed snarest maa tænkes at ville hjælpe. Nu anseer enhver Fattigbestyrelse det for sin Pligt at sørge for, at de, der kastes over paa Fattigvæsenet, forssrive sig med Alt, hvad de eie og eiendes vorde, til Fattigvæsenet, og saaledes miste al Naadighed over den Smule Giendom, de have, indtil de i alt Fald have tilbagebetalt, hvad de have faaet i Understøttelse. Jeg mener, at det paa ingen Maade kan være deres Hensigt, som give til de Fattige, at disse skulle modtage Gaverne under saa haarde Betingelser. Communerne ville formeentlig endog have Fordeel af, at disse frivillige Gaver kunne blive anvendte paa en saadan Maade, at man, som berørt, kom Folk tilhjælp, før de bleve saa nødlidende, at de maae give sig under Fattigvæsenet. Man fik da vistnok flere og større Gaver; og desuden beviser netop den Omstændighed, at de Fattige skulle overgive sig til Fattigvæsenet, almindelig at de Trængende holde sig tilbage til det Øverste og derved bliver Byrden siden saameget større for Kommunen, og Hjælpen kommer da forsilde. Jeg troer derfor, at man burde have et extraordinært Fond af frivillige Gaver, hvormed man kunde komme saadanne Trængende tilhjælp. Fra et lignende Princip gif man ogsaa ud i en Lov, som blev vedtaget her i forrige Sæsson, og som paany er bleven forelagt i det andet Thing af en Folkethingsmand, der nøie kjender Forholdene paa Landet. I den er det udtrykkelig udtalt, at den Understøttelse, der gives under Dyrstiden som extraordinær Hjælp, ikke skal betragtes